

ת"פ 20/14997-08 מדינת ישראל נגד שADI REGBI

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 20-14997-08 מדינת ישראל נ' REGBI

לפני כבוד השופט אביחי דורון
בענין: מדינת ישראל נ' REGBI

המאשימה

נגד
SHADI REGBI
הנאשמים

גזר דין

הנאשם הודה והורשע בדיון 21.12.2012 בכך שביום 20.8.6. שהה בישראל שלא כדין, ללא היתר כניסה.

המחלוקה בין הצדדים ניתשה בשתי שאלות: המנע לכינוסו של הנאשם ללא היתר לישראל ובעיקר משמעות עבורי של הנאשם לגבי מתחם הענישה שיש לקבוע לגביו.

לצדדים לא הייתה מחלוקת אודות הערכיים המוגנים הנפגעים בעבירה של כניסה לישראל ללא היתר, ואני מקבל את עדמת המאשימה בענין זה.

לטענת הנאשם הוא נכנס לישראל לצורך השתתפות בהלוויית דודתו שנפטרה באותו יום, הנאשם הציג רישון קבורה של אחת חנן עבאס שנפטרה בבית החולים שערי צדק באותו יום.

המאשימה טענה כי לא ידוע מיהי האישה שתיעודת הקבורה שלה הוצאה וכי אין לדעת אם הנאשם נכנס לישראל לצורך השתתפות בהלווייתה, אם כלל נכון בה.

הסגור ביקש להציג証言 את הودעת הנאשם במשפטה לאחר שנעצר, שם אמר דברים דומים לאלה שאמר בבית המשפט.

אף כי בהחלט הלין הוכחות סדור קשה לקבוע מסמורות ביחס למניע לכינוסו של הנאשם לישראל ללא היתר, ניתן לומר כי הדבר בשגרה המאשימה משתמשת על הודעותיהם של שווים לא חוקיים, בהחלט ראיות אחרות, לקביעת סיבת

עמוד 1

כנסתם לישראל.

דומני שאין צורך לחרוג משגרת הפעולה במקרה זה, די ברכף ההודעות ובעודת הקבורה שהוגשה כדי לעמוד בנטול הלכאי.

ניתן אףו לקבל את טענת הנאשם לעניין זה.

אין חולק כי לעבירות הכניסה לישראל לא לוותה עבירה נוספת.

טענהה ה"כבד" יותר של המאשימה נוגעת לעברו הפלילי של הנאשם ומטענותו למתחם הענישה שיש לקבוע בעבירות הכניסה לישראל בעיטהណון בפני.

המאשימה הגישה את המרשם הפלילי של הנאשם, ממנו עולה כי ביום 31.12.19 הורשע בבית המשפט הצבאי יהודה בעבירה של סחר/uisok לצורך מלחמתי ללא היתר שאירעה ביום 18.5.18, ונדון - בין היתר - למאסר בן 20 חודשים, ממנו שוחרר רק מספר חדשים עובר לכניסתו לישראל במקרה לפני.

מכאן עבור לשאלת מטענות עבورو הפלילי של הנאשם למתחם הענישה בעבירות הכניסה שלא כדין לישראל:

לבד מעבورو הפלילי של הנאשם, טענה המאשימה למתחם ענישה - למי שיש לו עבר פלילי בעבירות ביטחונית - שנע בין חודשיים מאסר בפועל לשמונה חודשים, וmobalע בדבריה, כפי אמרתי קודם, כי העבר הפלילי הספציפי מעמיד בסימן שאלה את גרסת הנאשם לכניסתו לישראל, ובהיעדר ראיות אחרות - אפשר - הופך את נטול ההוכחה לאוטם מניעים על הנאשם עצמו.

אומר כי כאמור, לא נהיל הליך ראיות באשר לשאלת המנייע, בין היתר - היה שהרמאשימה עצמה "ויתרה" על הליך כזה בהגעה להסדר טיעון מול הנאשם, בידועה כי טענותיו כפי שעלה עוד בחקירהו במשטרתינה כי יצא להלוויית דודתו.

עם זאת, המאשימה לא ויתרה על טענהה כי הנאשם "לא עמד בנטול ההוכחה" (שוב, שם אני דברים בפי המאשימה המשתמעים מטעונתה, אף כי לא אמרה אותם במפורש, א.ד.) והמשיכה לטען כי אין לדעת מי היא אודה, והאם הנאשם אכן השתתף בהלווייתה.

דומני כי בזאת המאשימה מנסה להחזיק את המקל בשני קצוטיו:

מסכימה שלא יתנהל הליך הבאת ראיות, וממשיכה להחזיק בטעונתה לעניין המנייע.

מומלץ היה כי תימנע מכך המאשימה ולכל הפחות תחשב את מסלולה מראש בהכינה את טיעוניה.

בහיעדר הлик הוכחות כאמור, קבועי מסקנה לכואורית אודות המנייע של הנאשם לכינסתו לישראל, גם אם אין מדובר במסמורות של ממש, לטעמי - די בכך.

כמעט למעלה מן הצורך, אתייחס עוד לשני עניינים הדורשים החלטה:

הראשון - גם אם "צובע", כאמור העבר הפלילי בעיריות ביטחון את שאלת המנייע לכינסה לישראל בנסיבות "חשודים", יש לבחון אותו בכלים העומדים לרשות בית המשפט, אין חזקה כי עיריות ביטחונית בעבר מסמנות מניה וביה כניסה שלא כדין לישראל כנוגעה אף היא בהן.

(ודוק: עיריות הביטחונית הקודמת של הנאשם לא לוותה בכניסה שלא כדין כאמור).

השני, כפי שטען הסניגור, בהציגו את גזר הדין באותה עיריה ביטחונית (18/7386) של בית המשפט הצבאי ביהודה, **התביעה הצבאית נ' שадי רגב'** הוסכם, וכך גם נאמר בגזר הדין, כי הנאשם מכיר נשך לשם הפקת רוח כלכלי (ולא, לצורך העניין, בהיותו שותף להתרוגנות פחיעית או מתוך מניעים אידיאולוגיים א.ד.).

-dom, שכן, כי גם עברו הפלילי של הנאשם, שאין מנוס מלאמיר כי הוא חולק "תת קבוצה משותפת נכבדה" עם עיריות ביטחונית בהיותו נעוץ במכירת נשך, לא היה - לכל הפחות - מהז הביטחוני ה"קלאסי" של ניסיון לפגוע בביטחון מדינת ישראל.

משכך, גם אותו "צבע" שדיברתי בו קודם, הפרק דהוי למדוי ואינו יכול עוד לשמש, בלבד, כסמן להחרפת הפגיעה **במערכות המוגנים של הגנה על ריבונות המדינה, על גבולותיה ועל הבאים בשעריה, כמו גם העמדת שלום הציבור וביטחונו בסכנה, אל מעבר לפגיעה ה"רגילה"** המתלווה בכניסה שלא כדין בהיעדר עיריות נוספות.

אני קובע אפוא כי מתهام הענישה בענייננו נעה בין מאסר מותנה לחודשיים מאסר בפועל, ובהתחשב בשאר המאפיינים, אני קובע כי הנאשם ימוקם מעט מעל תחתית המתهام.

אשר על כן, ובהלמה לפסיקה שהגיש הסניגור מבית המשפט המחוזי ירושלים, ב"שלל" גזר דין בעיריות דומות של כניסה שלא כדין, נחה דעתך כי ניתן להסתפק בענישה החופפת את ימי מעצרו של הנאשם, וענישה נלוות.

אני גוזר אפוא על הנאשם את העונשין הבאים:

1. מאסר למשך 4 ימים בגין ימי מעצרו של הנאשם.
2. מאסר למשך חודשיים אותו לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור בתוך שנתיים מהיום את העבירה בה הורשע לפני.

- .3. קנס בסך 2000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורה. הकנס יקוזע כנגד הפקודה שה הנאשם הנאשם ויתרתה תוחזר באמצעות בא כוחו,עו"ד רבאח.
- .4. אני מחייב את הנאשם להצהיר כי אם יעבור את העבירה בה הורשע בתוך שנה מהיום ישלם סך 5000 ₪. יסרב להצהיר - יאסר לחמשה ימים. החלטת הנאשם נרשמה לפניו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ד שבט תשפ"ב, 16 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים.